

دکتر مسیحی محسن (دانشگاه صنعتی شریف)
دکتر نجفی کانی ابراهیم (دانشگاه سمنان)
دکتر نجفی محمد (پژوهشگاه صنعت نفت)
دکتر نشاطی جابر (پژوهشگاه صنعت نفت)
دکتر نصیری علیرضا (پژوهشگاه صنعت نفت)

دکتر دهنوی محمدعلی (دانشگاه امام حسین (ع))
دکتر رحیمی محمودرضا (دانشگاه یاسوج)
دکتر سلامی کلجاهی مهدی (دانشگاه صنعتی سهند)
مهندس سلطانیان حمید (پژوهشگاه صنعت نفت)
دکتر فناده‌زاده حسین (دانشگاه گیلان)
دکتر کریمی کیخسرو (دانشگاه صنعتی اصفهان)
دکتر محبی علی (دانشگاه شهید باهنر کرمان)

هیئت داوران نشریه در دوره قبل

دکتر اکیا ماندانا (پژوهشگاه شیمی و مهندسی شیمی ایران)
دکتر الهوردی علی (دانشگاه علم و صنعت ایران)
دکتر برگزین حسن (دانشگاه صنعتی شریف)
دکتر تقی‌زاده مجید (دانشگاه صنعتی نوشیروانی بابل)
دکتر حقیقی محمد (دانشگاه صنعتی سهند)

اثر منفی نمره بر آموزش در دانشگاه

به نام خداوند جان و خرد

کزین برتر اندیشه برنگذرد

با نگرشی بر روند افزایشی شمار دانشجویان ورودی به دانشگاه‌ها در مقایسه با دهه گذشته در ایران، این امر افزون بر اثر مثبت خود به ناهنجاری‌هایی نیز انجامیده است.

متأسفانه در حدود یک سده است که مسئله داشتن مدرک و شغل اداری در کشور به عنوان یک امتیاز مطرح شده است و اینکه با بالا رفتن درجه تحصیلی به حقوق و مزایا نیز افزوده می‌شود. و سپس بر این اساس با گرت‌برداری از کشورهای دیگر کم‌کم سخن از راه اندازی دانشگاه آزاد ایران در پنجاه تا چهل سال پیش رفت تا کارمندان اداری به افزایش دانش خویش بپردازند و در کنار آن برخی مؤسسات آموزش عالی نیز ایجاد شد.

به هر حال کارمندان با توجه به اطمینان از حفظ جایگاه کاری خود شاید فقط در اندیشه مدرک‌گرایی بودند و مدرسان آنها نیز با درک موقعیت شغلی و سنی آنان به راحتی و با چشم پوشی از کارکرد ضعیف، نمره و سپس مدرک می‌دادند. اما اکنون این مسئله به دانشگاه‌های تراز نخست کشور کشیده شده است و دانشجویی که شاغل نمی‌باشد به راحتی روبروی استادان خود قرار می‌گیرد و برای برگه سپید خود مانند یک چک سپید امضا درخواست نمره قبولی و حتی بالاتر را به بهانه نداشتن انگیزه، یا داشتن بیماری، خانواده از هم پاشیده و یا ازدواج و ادامه تحصیل در کشورهای دیگر می‌نماید. متأسفانه در برخی موارد شکایت را به مقامات بالاتر می‌برند و با توجه به روند نادرست دانشجویسالاری، آنها نیز به بازخواست استادانی که در طول سال تحصیلی تمام کوشش خود را برای تدریس گذاشته‌اند می‌پردازند.

در حال حاضر حتی در دانشگاه کهن و مادر با قدمت هشتاد سال نیز هر چند وقت یک بار افراد خانواده گرامی دانشجوی برای گرفتن نمره پای بدانجا می‌گذارند و یا با تماس‌های تلفنی با استاد و یا واسطه قرار دادن دیگران آرامش و شأن و منزلت استاد را که به حرفه مقدس معلمی پرداخته است مورد اهانت قرار می‌دهند. در همین نیمسال تحصیلی گذشته استاد یک درس توسط همسر یک دانشجو مورد ضرب و جرح قرار گرفت!!! اگر در گذشته شمار کمی از دانشجویان ورودی در هر سال نمی‌توانستند یا نمی‌خواستند درس بخوانند اکنون فقط شمار بسیار کمی از دانشجویان ورودی واقعاً درس می‌خوانند و اداره کردن کلاس‌های درس حتی در دوره دکتری بسیار سخت شده است و باید در طول مدت کلاس بارها به آنان تذکر داد و دعوت به آرامش نمود و معمولاً در آغاز هر نیمسال برای گرفتن نمره، استاد را به چالش می‌کشاند و در پایان نیمسال نیز

با ترفندهای گریه و برانگیختن حس دلسوزی و درنهایت با تهدید و ارباب نمره می‌خواهند به ویژه که نمره قبولی در کارشناسی ارشد ۱۲ و در دکتری ۱۴ است و اهرم فشار نمره به جای آنکه دانشجوی را وادار به درس خواندن کند استاد را وادار به نمره دادن می‌کند.

در حالی که استادان دانشگاه را نباید مانند کارمندان بخش اداری مشمول طرح تکریم ارباب رجوع دانست.

استاد به وظیفه سپند و مقدس پرورش اندیشه و روان جوانان می‌پردازد و رضایت خداوند و برقراری عدالت و قانون بین دانشجویان مهم است نه رضایت برخی دانشجویان قانون گریز.

متأسفانه ارزشیابی دانشجویان از استاد در برخی موارد فقط بخاطر سطح نمره است و این ارزشیابی در ارتقا مرتبه استاد تا حدی مؤثر است. یک استاد دانشگاه برخلاف یک کارمند بخش اداری تمام شبانه روز خود را با درس و پژوهش و مطالعه وقف دانشگاه می‌کند و بیشتر حقوق خود را هزینه پژوهش می‌کند.

به نوشته روزنامه وزین اطلاعات به روز دوشنبه ۲۷ بهمن ۱۳۹۳ خورشیدی در رویه و صفحه ۳، یکی از استادان گرامی دانشکده مهندسی برق دانشگاه صنعتی شریف نیز در گفتگو با ایسنا از رشد کمی آموزش عالی و سوق دادن دانشگاه‌ها به سمت کسب‌وکار و تجارت و فروش مدرک با تأسیس پردیس انتقاد کردند و آنرا وظیفه دانشگاه‌هایی مانند دانشگاه آزاد، پیام نور و علمی کاربردی دانستند.

در پایان، کاش شماره دانشجویان در برخی رشته‌ها کمتر شود و کاش نمره از نظام دانشگاهی ایران برداشته شود. من خود در نیمسال گذشته با بخش کردن کارهای یک درس در دوره ارشد بین دانشجویان یک کلاس کم جمعیت، اتحاد و همدلی را تجربه کردم و برای ایران آباد می‌توان این کار را به همه جای این کشور بزرگ گسترش داد. چنین باد.

پریسا خدیوپارسی

عضو هیئت تحریریه نشریه و استادیار دانشکده مهندسی شیمی
پردیس دانشکده‌های فنی دانشگاه تهران